

Begrebet „erhvervsmæssig“ er ikke nærmere afgrænset i lovens tekst, men en vis støtte findes i de ledsagende bemærkninger, hvor der bl. a. anføres følgende:

„Begrænsningen til erhvervsmæssig eller langvarig udlejning er foretaget for i almindelighed at fritage ejeren af et enkelt eller 2 sommerhuse for kravet om tilladelse efter loven. Hvis udlejningen får en mere professionel karakter, må den dog normalt betragtes som erhvervsmæssig og derfor omfattet af kravet om tilladelse. Det er således med ordet „erhvervsmæssig“ ikke tilsigtet, at udlejningen skal være den pågældendes hovederhverv.“

Bestemmelserne under 1) vedrørende hus og husrum, hvor til den citerede bemærkning især knytter sig, blev under udvalgsbehandlingen suppleret med en bestemmelse af indskrænkende karakter, som er indsat som § 1, stk. 2, og som har følgende ordlyd:

„*Stk. 2.* Indgåelse af enkelte lejemaal vedrørende sådanne husrum på en landbrugs- eller skovbrugsejendom, som ikke er tilvejebragt med udlejning som formål, omfattes ikke af pligten til at indhente tilladelse til erhvervsmæssig udlejning efter stk. 1, nr. 1.“

Det er herved fastslået, at den almindelig kendte form for bondegårdsferie ikke vil kræve tilladelse. I udvalgets betænkning blev i øvrigt anført, at det ikke var fundet påkrævet udtrykkeligt at angive andre former for privat udleje i sommer sæsonen, som i almindelighed heller ikke falder ind under kriteriet „erhvervsmæssigt“ i stk. 1, nr. 1, men det blev eksempelvis anført, at en husejer i en sommerferieby uden tilladelse efter loven vil kunne udleje sin sædvanlige helårsbolig eller en del deraf til sommergæster, idet en sådan udleje kun i ganske ekstraordinære situationer kan betegnes som erhvervsmæssig.

Vedrørende den i § 1, stk. 1, nr. 3, indeholdte bestemmelse om udleje til camping har boligministeren i udvalgets betænkning udtalt, at særlig tilladelse ikke vil være nødvendig for den, der mod vederlag tillader enkelte campister at overnatte på sin ejendom, medmindre sådanne udlejningsforhold har en